

Calendaris

La gent busca calendaris i no en troba. Em refereixo a calendaris de paret, d'aquells que es pengen a la cuina o a la sala d'estar i et fan un servei que no es paga amb cèntims. De tota la vida els calendaris que hem tingut a les cases han estat una gentilesa comercial i durant molt temps van anar a dojo; tant, que fins i tot podies triar el que t'agradava més i renunciar cortesament a algun que t'oferien quan ja sabies que no el faries servir: «Vol un calendari?», «No, moltes gràcies, ja en tinc». Ara això és impensable i la gent va boja buscant-ne un. La caixa, aquesta que abans era de Manresa, després va ser d'uns quants de Manresa i ara no se sap ben bé de qui és ni com acabarà, encara en donaven aquest any. Però quan molts el van anar a buscar com si fos l'última oportunitat de tenir-ne un, els últims ja havien volat. Arribats a aquest punt ho tenen difícil, i ho tenen molt més difícil encara aquells que els busquen amb els números grossos, dels que es veuen d'una hora lluny i amb prou espai al voltant per apuntar-hi els dies que els toca anar al metge. Un cop estrenat l'any nou, un calendari d'aquestes característiques ja només es pot aconseguir si estàs ben relacionat i d'una manera directa o a través d'alguna influència tens el contacte precís que te'n pot proporcionar un, ja sigui d'una gestoria, d'un escorxador o de la Unión Explosivos Rio Tinto. Perquè si algú cau en el parany de comprar-ne un de disseny, amb fotos de la Marilyn, amb làmines d'angelets o amb vistes de Nova York, a part de pagar-lo al preu d'un llibre de medicina, es trobaran que els dies estan escrits en anglès i les setmanes comencen en diumenge, de manera que interpretar el calendari els serà tan complicat i tan poc pràctic com consultar l'hora amb un rellotge de sol.

Quines ganes que s'acabi la crisi, i les cases comercials tornin a tenir els detalls que tenien abans, per tornar a veure els calendaris que havíem vist sempre. Amb un paisatge o un monument per mes. O bé amb una làmina fixa, ja fos una foto de la Sagrada Família, una imatge de Sant Pancraç o la pintura d'una natura morta. Calendaris amb les seves llunes i els sants del dia, que, si ho voleu, no fan un gran servei, però que si no hi són sembla que ho trobes a faltar. Calendaris d'aquells que més enllà de la seva utilitat pràctica donaven caliu a una casa i eren com el testimoni que hi havia vida.